

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **V. J.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2017, č. j. JMK 122974/2017, sp. zn. S-JMK 102441/2017/OD/VW, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2019, č. j. 32 A 50/2017 - 66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Brna ze dne 18. 5. 2017, č. j. ODSČ-62242/17-131, sp. zn. ODSČ-62242/17-FOM/V, byla žalobkyně uznána odpovědnou za to, že se dopustila správních deliktů podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), tím, že jako provozovatelka vozidla registrační značky X v rozporu s § 10 odst. 3 citovaného zákona nezajistila, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, a to v celkem devíti případech specifikovaných v tomto rozhodnutí. Žalobkyni byla za správních delikty uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení.

[2] V záhlaví citovaným rozhodnutím žalovaný podané odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[3] Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) v záhlaví citovaným rozsudkem žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Nesouhlasil s tím, že by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné; k tomu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Nedůvodnou shledal i námitku, podle které žalovaný pochybil, pokud žalobkyni

nevyzval k doplnění odvolání. Nesdílel názor žalobkyně, že v době vydání napadeného rozhodnutí skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla již neexistovala. Neztotožnil se ani s tím, že správní orgán prvního stupně pochybil při vymezení ukládané sankce. Nevyhověl ani námitce, podle které s ohledem na přijetí novely zákona o silničním provozu bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla zavinění.

II. Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatelka nesouhlasila s krajským soudem v posouzení námítky týkající se absence výzvy k doplnění odvolání. Uvedla, že jí žádná výzva, kterou zmínil krajský soud, doručena nebyla. Zpochybnila pravost doručky založené ve správním spise. Navrhla, aby bylo v řízení provedeno dokazování, v němž by žalovaný předložil originál datové zprávy obsahující výzvu.

[6] Stěžovatelka dále namítala, že správní orgán prvního stupně nepopsal ve výroku rozhodnutí dostatečně protiprávní jednání, neboť není zřejmé, čeho se stěžovatelka měla dopustit. Ve výroku je uvedeno pouze to, že její vozidlo bylo „neoprávněně zaparkováno“, ale nebylo již uvedeno, kde mělo být vozidlo zaparkováno. K poukazu krajského soudu na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, stěžovatelka uvedla, že z něj plyne, že skutek nemá být zaměnitelný s jiným, avšak krajský soud pominul, že v nyní projednávané věci byl skutek definován, jak je uvedeno výše. Stěžovatelka konstatovala, že jde o obecné hodnocení, ale nejedná se o konkrétní popis způsobu spáchání přestupku. Konstatovala, že vymezená právní ustanovení lze vyložit více způsoby, avšak z výroku nebylo jasné, jakým způsobem byla porušena. K tomu obsáhle citovala z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2019, č. j. 5 As 396/2018 - 33. Krajský soud rozhodl v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která posuzovala identicky koncipovaný výrok správního orgánu, přičemž dospěla k závěru, že výrok takto formulován být nemůže (poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2019, č. j. 1 As 26/2019 - 26).

[7] Závěrem nesouhlasila s vyvěšením osobních údajů na internetu.

[8] Žalovaný považoval kasační stížnost za nedůvodnou a odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

pokračování

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatelka nejprve namítala, že jí nebyla doručena výzva k doplnění odvolání a zpochybnila pravost doručky založené ve správním spise.

[12] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka podala prostřednictvím svého zmocněnce dne 12. 6. 2017 proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně blanketní odvolání. Usnesením ze dne 20. 6. 2017, č. j. ODSČ-62242/17-142, vyzval tento správní orgán stěžovatelku k doplnění podaného odvolání. Toto usnesení bylo doručeno do datové schránky zmocněnce stěžovatelky dne 22. 6. 2017. Krajský soud z obsahu správního spisu vycházel a k této námitce uvedl, že správní orgán prvního stupně stěžovatelku řádně vyzval k doplnění jí podaného odvolání, přičemž odkázal na správná zákonná ustanovení.

[13] Nejvyšší správní soud předně poznamenává, že stěžovatelka žalobní námitku omezila pouze na to, že správní orgán je povinen vyzvat podatele k doplnění podání (§ 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů), což správní orgán v nyní projednávané věci dle ní neučinil. V kasační stížnosti však nad rámec této argumentace uvedla, že jí nebyla výzva nikdy doručena a zpochybnila pravost doručky založené ve spise.

[14] Nejvyšší správní soud nepovažuje tuto námitku za důvodnou, neboť stěžovatelce byla prostřednictvím jejího zmocněnce výzva k doplnění odvolání doručena, o čemž svědčí založená doručka ve správním spise. Stěžovatelčina argumentace v kasační stížnosti, že jí nebyla výzva doručena a že doručka není pravá, zůstala pouze v rovině ničím nepodložených spekulací. Takto obecnou argumentaci však Nejvyšší správní soud nemůže přijmout, neboť důvod pochybovat o pravosti listiny založené ve správním spise nemá. S ohledem na uvedené to byla za dané situace stěžovatelka, na které leží důkazní břemeno, popírá-li pravost veřejné listiny (doručky). Stěžovatelka však žádné důkazy, které by věrohodně popřely pravdivost jejího obsahu, nepředložila a ani netvrdila. Prosté tvrzení o tom, že jí výzva nebyla doručena, není dostačující. Nejvyšší správní soud neshledal pro uvedené ani důvod pro nařízení jednání, jak stěžovatelka požadovala. Nadto obdobnou námitku v rámci podané žaloby vůbec neuplatnila a Nejvyšší správní soud proto pouze pro úplnost uvádí, že ji považoval za rozhojnění žalobní argumentace na samé hranici přípustnosti, neboť stěžovatelka mohla tuto argumentaci uplatnit již v žalobě. Z obsahu správního spisu, do něž mohla nahlížet, jí mělo být známo, že spis výzvu i doručku obsahuje a mohla tedy jejich pravost napadnout již v řízení před krajským soudem.

[15] Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s druhou námitkou stěžovatelky týkající se nedostatečného popisu protiprávního jednání. Odkaz na rozsudek č. j. 1 As 26/2019 - 26 považuje za nepřiléhavý, neboť se jednalo o skutkově odlišnou věc; ačkoli výrok tehdejšího rozhodnutí byl koncipován obdobným způsobem, bylo porušeno jiné ustanovení zákona o silničním provozu, než tomu bylo v nyní projednávané věci (jednalo se o porušení § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu, podle kterého nesmí řidič zastavit a stát na vyhrazeném parkovišti, nejde-li o vozidlo, pro které je parkoviště vyhrazeno, zatímco v dané věci se jednalo o porušení § 27 odst. 1 písm. c)

citovaného zákona, dle kterého řidič nesmí zastavit a stát na přechodu pro chodce nebo na přejezdu pro cyklisty a ve vzdálenosti kratší než 5 m před nimi). Nepříléhavý je i odkaz na druhý citovaný rozsudek č. j. 5 As 396/2018 - 33, neboť v této věci pátý senát Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že ze správního spisu ani z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nebylo patrné, že vozidlo stálo méně než 5 metrů od hranice křižovatky a nebylo ani zřejmé, z jakých listin založených ve spise k závěru učiněnému v rozhodnutí krajský soud dospěl; výrok rozhodnutí pak vzhledem k tehdy daným okolnostem (odlišným od nyní projednávané věci) nemohl obstát.

[16] Nejvyšší správní soud na rozdíl od odkazovaných věcí s posouzením popisu protiprávního jednání souhlasí s krajským soudem (viz body 47. - 49. a 51. - 52. napadeného rozsudku), podle kterého byla ve výroku rozhodnutí uvedena norma, která měla být řidičem porušena, i norma, podle níž mohl být řidič sankcionován. Kromě právní kvalifikace jednání je ve výroku popsáno místo, čas a způsob spáchání deliktního jednání a v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu jsou podrobně uvedeny důvody, pro něž byla stěžovatelka uznána odpovědnou ze spáchání shora uvedených správních deliktů. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu označení místa spáchání dopravního přestupku či deliktu ve výroku správního rozhodnutí tak, že správní orgán uvede město a ulici, kde k přestupku došlo, zůstává v naprosté většině případů zcela dostačujícím. Smyslem požadavku na určitost popisu skutku ve výroku správního rozhodnutí je zabránit dvojímu postihu za týž delikt, případně záměně deliktu s jiným. K tomuto účelu výše uvedená specifikace místa v kombinaci s uvedením času spáchání deliktu zpravidla postačuje (srov. např. rozsudek ze dne 15. 10. 2020, č. j. 7 As 139/2019 - 27, ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017 - 31, či ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39). Nejvyšší správní soud ostatně ve své judikatuře vyhodnotil opakovaně takovéto určení místa deliktu ve výroku správního rozhodnutí v kombinaci s pořízenými fotografiemi jako dostatečné (srov. např. rozsudek ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 As 48/2017 - 34, a tam citovanou judikaturu, kterou lze přiměřeně použít také v nyní posuzované věci). Nejvyšší správní soud proto nesdílí názor stěžovatelky, že protiprávní jednání nebylo ve výroku vymezeno dostatečně určitě, neboť je z něj patrný popis deliktního jednání uvedením místa, dne, času a způsobu spáchání společně s odkazem na příslušná zákonná ustanovení, která byla porušena; pro výše uvedené má ve shodě s krajským soudem za to, že popis jednotlivých jednání stěžovatelky (resp. řidiče vozidla) nevykazuje takové vady, které by bránily jeho ztotožnění a které by působily jeho potenciální zaměnitelnost s jiným jednáním.

[17] K nesouhlasu stěžovatelky a jejího advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet vyjádřenému v kasační stížnosti soud připomíná, že se jedná o porozsudkovou agendu a že není namístě předkládat tento požadavek znovu státní správě Nejvyššího správního soudu, jak v kasační stížnosti požaduje. Předseda Nejvyššího správního soudu už totiž na obdobnou žádost opakovaně zareagoval. Naposledy tak učinil vůči témuž advokátovi přípisem ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7, v němž jasně uvedl, že dalším žádostem téhož advokáta a stejného obsahu již odmítne bez dalšího vyhovět. Za této situace je nynější opakovanou žádost, již se stěžovatelčin zástupce znovu domáhá odpovědi na otázku, kterou již od věcně příslušného orgánu opakovaně dostal, nutno pokládat za účelovou. Nyní rozhodující senát také v souladu s jasným vyjádřením předsedy Nejvyššího správního soudu mu tuto žádost znovu nepředkládal.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. března 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu